

WERK VOOR JEZELF

Nog onder de indruk van de verslonden eerste uitgave van het tijdschrift **Blacklight** voel ik de behoefte te reageren. Op de eerste plaats wil ik jullie feliciteren met dit blad. Ik hoop dat het uitgroeit tot een veel gelezen blad, naar ik hoop dikker, met meer reacties en verhalen, advertenties en informatie. Dus meiden schrijf en laat de wereld weten hoe je denkt en voelt over de hoerenwereld. Zelf heb ik jarenlang, ongeveer tien jaar, raamwerk gedaan en sinds ongeveer vijf jaar niet meer. In uiterste noodzaak moet ik af en toe (1 à 2 keer per jaar) weer aan het werk in de hoop mijn schulden af te kunnen lossen. Helaas is de glorie tijd voorbij en ik kom meestal met een kutgevoel terug en ben dan weken weer depressief. Op de eerste plaats omdat je nu van dat schijtbeetje dat je hebt verdiend rekeningen moet betalen, je je reisgeld eraf moet trekken, je huur moet betalen (per dag f 100 tot f 150) dus met andere woorden: je eerste f 200 moet je verdienen om daarna je winst voor je rekeningen in te leveren. Het is toch om misselijk van te worden? Vaak denk ik dat ik zal gaan jatten of een inbraak of een overval ga plegen. Of wat dan ook. Het leven zonder geld als je zoveel verdiend hebt en ik, trut, gaf alles af aan een pooier. Verneukt voel ik me. En nu ik af en toe noodgedwongen terugga en het voor mezelf kan verdienen, is er geen geile uitstraling meer, het lukt me niet meer. Ik voel alleen nog walging, kotsneigingen, vernedering. Bedelen of ze dus mee willen. Lachen terwijl je walgt van al die zweetvoeten

en opmerkingen. En dit alles om nog een beetje fatsoenlijk te kunnen leven. Meiden, ik bewonder jullie kracht om dit werk nog te doen. Daarom wil ik jullie één belangrijk advies geven: Werk voor jezelf en besef dat jij degene bent die haar lichaam en geest vergooit en dat geen kerel jouw zuurverdiende geld waard is. En leg wat aan de kant, je zult het hard nodig hebben als je terug bent in de maatschappij. Meiden, ik wens jullie het beste en hoop dat jullie massaal reageren want **Blacklight** zorgt voor een lichtpuntje waar we allemaal lang naar uitgekeken hebben!
Paulien

LEGBATTERIJEN

Ik wil eens iets vertellen over de werksituatie in Den Haag, en daar bedoel ik het raamwerk mee. We hebben in Den Haag drie straten waar raamprostitutie bedreven wordt. De laatste jaren gaan deze straten steeds meer op legbatterijen lijken. Je hebt hele rijen hokjes of deurtjes waarin je kan staan of zitten, en daar is dan ook alles mee gezegd. Je werkruimte is achter in een klein kamertje, dat is ontzettend gehorig. Kijk, eerst waren het straten van, zeg maar, gemiddeld zo'n 50 à 75 ramen en in een paar jaar tijd zijn er in elke straat ongeveer 100 à 150 bijgekomen. De concurrentie is daardoor moedend geworden. In de meeste steden wordt voor vijftig gulden aangeslagen, maar daar moet je in Den Haag niet mee aankomen (behalve in de Geleenstraat, maar voor hoelang nog?). In de andere twee straten is het 25 gulden en daar wordt regelmatig nog bijgevraagd of dat dan pijpen en neuken is.

*Aangezien het vele gevraagd daarnaar, gebeurt het waarschijnlijk ook. Dus al met al bodemprijzen hier. Ik hoop dat er in de toekomst een wet gemaakt wordt voor betere werkkamers, dus gewoon raam en kamer ineen. En niet zoals nu, dat iedereen hutje op mutje zit!
Mia*

KIEZEN

Via televisie en advertenties in de **Volkscrant** weet ik dat jullie je inzetten voor prostituées en ex-prostituées. Ik vraag me af of jullie ook iets doen voor vrouwen die overwegen de prostitutie als beroep te gaan kiezen. Ik vind dat dit ook serieus genomen moet worden, een goede oriëntatie en voorlichting hierover. Zelf zou ik graag meer willen weten over prostitutie en over het werken in een live-show. Ik las dat jullie een maandblad hebben, daar ben ik ook in geïnteresseerd. Als jullie me informatie kunnen sturen, graag. K.

VRIJBUITER

Hallo, ik heb wat te vertellen en hoop mijn brief te lezen in jullie blad. Ik heb al een tijd geen blad gehad maar wacht wel af. Het is voor mij al weer zes jaar terug dat ik in het vak terecht kwam. Ik was net zestien, dus een kleine Lolita. Het begon met moeite, ik vond het maar niks de eerste klant, maar goed de tweede en de laatste waren ook niet plezierig. Toch toentertijd waren de klanten makkelijker dan nu in 1989. Het ging allemaal veel gezelliger vroeger. Je vroeg je geld, bleef met die man een half uur op de kamer en dan had je het verdiend. Tegenwoordig wil-

NOG EUEN, EN DAN MAG JIJ OP
SCHOOL REISJE, JIJ KRIJGT 'N
EN JIJ MAG OP VOETBAL

len ze niks extra's meer en je vraagt jezelf wanhopig af hoe je ze in godsnaam een uur bezig moet houden. In een winkel heb ik ook nog gestaan, zag daar ook wel eens klanten van mezelf, maar goed verdienen deed ik uiteindelijk in dat bordeel. Als ik nu weer zou moeten werken zeg ik, 'geef mij de kas in de winkel maar'. Ik weet niet of er meer vrouwen zulke reactie's op het vak hebben en willen schrijven. Want goh, die tijden zijn toch veranderd. Nu, na vier jaar werken ben ik opgenomen in een p.s.ziekenhuis en denk er niet meer aan te gaan werken. Het is voor mij voorbij, de makkelijke meiers zijn verdwenen als sneeuw voor de zon. Maar ik blijf in hart en leden een vrijbuiters. Geile groeten.
B.

AANTREKKELIJK

Ik ben een vrouw van vijftig jaar en moeder van drie opgroeiende gezonde en dure jongens. Ik ben geen prostituee maar wil er een worden en weet niet hoe ik dat aan moet pakken. Al tien jaar leef ik van een uitkering en nu mijn kinderen allemaal op de middelbare school zitten, rijzen de kosten de pan uit. Zij willen toch graag sporten en met schoolreisjes mee, maar hebben ook kleding en schoolboeken nodig. Dat alles is een grote aanslag op ons gezinsbudget. Gelukkig hebben mijn kinderen veel begrip voor onze financiële situatie en ze verdienen allemaal een centje bij, waarvan ze sparen voor zaken die voor pubers onmisbaar zijn, zoals brommers, muziek en disco-bezoek. Maar toch lijk ik

met het bijstandsbedrag en de onbetaalde rekeningen stapelen zich op. Ondanks mijn vijftig lentes zie ik er nog zeer aantrekkelijk uit en ik denk dat ik nog best een paar jaar mee kan in de wereld van de vleselijke lusten. Maar hoe en waar? Zijn er prostituees die hier misschien hulp kunnen bieden? De meest belangrijke informatie die ik nodig heb zijn: welke werkvormen bestaan er en wat zijn de voor- en nadelen. Hoe ga je met de belasting om? Geef ik het op of krijg ik vanzelf een aanslag? Hoe moet dat nou als je ongesteld bent? Krijg je dan vrij? Ook zou ik graag willen leren hoe ik met klanten om moet gaan: wat moet je wel doen en wat niet. Kortom, heel wat vragen zou ik graag beantwoord krijgen, want het is natuurlijk goed als je bewust voor prostitutie kan kiezen maar als je niets weet ben je wel erg kwetsbaar.

Als aankomend prostituee hoop ik dat jullie me kunnen helpen of eventueel tips geven hoe ik zelf de informatie kan vergaren die ik nodig heb. Veel liefs en sterkte in jullie strijd.
Shirley

VANILLE

't Moet me even van 't hart dat ik 't een verrukking vond jullie eerste aflevering te lezen. Maar behalve dat ik 't fantastisch vind dat wij nu een eigen blad hebben, heeft 't ook veel pijn in mij losgemaakt. Ik heb heel veel behoefte aan herkenning, aan m'n ervaringen delen met anderen die me kunnen begrijpen. Maar zo zeker als ik me doorgaans tegenover (potenti-

onzeker voel ik me tegenover kollega's. Ik ben bang. Bang niet serieus genomen te worden, te worden geminacht en verguisd. Zoals ik me in het pottenwereldje voel uitgestoten omdat ik mannen niet voor honderd procent uit mijn leven heb gebannen, zoals ik me door SM-sters geminacht voel omdat ik vanille verkies boven de smaak van rubber en leer, zo heb ik de indruk dat ook in ons vak veel vrouwen neerkijken op kollega's die hun werk anders invullen en vormgeven dan zijzelf. Voor mijn gevoel beschouwen veel straat- en raamprostituees kollega's die thuis of voor escortburo's werken als elitair of snobistisch, kijken escort- en clubwerkers omgekeerd neer op kollega's achter het raam, worden heroïnehoeren erop aangekeken dat ze het vak een slechte naam geven, hebben zelfstandige pro's een zielig idee over kollega's met een baas of een beschermer en zien full-time hoeren part-time werksters niet voor vol aan. Kortom: ik ben gewoon bang om iemand te vertellen hoe ik met mijn vak omga, want het lijkt een kans van een op duizend dat zij 't kunnen aksepteren. Paranoia? Misschien. Maar ik heb in 't verleden zo ongelofelijk vaak mijn naïeve kop gestoten, dat ik gewoon wéét dat juist binnen minderheidsgroepen verkettering en verguizing hoogtij vieren. En ik moet toegeven: ik deed er vroeger zelf net zo hard aan mee. 't Gaf me een sterk gevoel me vast te klampen aan dogma's van het anders-zijn. Maar dat werkt alleen als je een clubje gelijkdenkenden om je heen hebt. En in de loop der tijd is het er steeds meer op gaan lijken dat het begrip 'gelijkdenkend' maar beter uit de dikke Van Dale kan worden geschrapd. Ik ben me steeds meer geïsoleerd gaan voelen. Het lekker samen met vriendinnen katten op anderen heeft plaats gemaakt voor een verslindende angst om op mijn beurt verguisd te worden. Ik zou willen dat iemand mij ervan kon overtuigen dat ik spoken zie, maar ik vrees dat mijn angst niet uit de lucht is gegrepen. Ik zou me zelfs heel goed kunnen voorstellen dat ik niet de enige ben die met deze angst leeft. Toch blijf ik dat verlangen koesteren ooit eerlijk en open met kollega's gevoelens en ervaringen te kunnen uitwisselen. Mogelijk kan jullie blad me hierin op weg helpen.